

Égy íródott...

POKOLI MÚLT ANGYALA

„A szeretteinkért képesek
vagyunk lemondani
mindenről, amit szeretünk.
Ettől ők is fontosabbá
válnak a számunkra.”



Kedves Olvasó!

Minden ember önmagát keresi. Van, aki megtalálja, van, aki egész életében nem leli, hogy mi teszi őt teljessé, mi az, ami értelmet ad az életének. Sokan ezt az önmegvalósítási kényszert a művészetben élik meg. A festészet, szobrászat, zene vagy éppen versek, történetek papírra vetése mind-mind olyan tevékenység, amivel teremtünk, s ezáltal nem csak mi magunk válunk többé, de talán a világot is gazdagabbá, örömtelibbé tehetjük.

Számomra az írás eleinte menekvést jelentett egy olyan általam teremtett világba, ahol nem ér fájdalom, ahol én irányíthatok. Ez később hobbivá nőtte ki magát, majd idővel az életcéloommá vált. Az lett az álomom, hogy szeressék a történeteimet, hogy azokat olvasva az emberek arcára mosolyt csaljak, vagy éppen elgondolkodtassam őket; olyat akartam láttatni, amit az ember csak más szemén át láthat.

Gabe, a nőgyűlölő barista története éppen ilyen – a fiú, akit kisgyermekkorától kezdve hányt-vetett a sors szerető szülők nélkül sok minden keresztül ment. A tragédiákon és fájdalmakon mindeki másképp lép túl – ha egyáltalán képes rá.

Mielőtt azonban elmesélném, miként is született ez a mű, és milyen tapasztalatokat szereztem neki köszönhetően emberként és íróként, szeretném az *Így íródott...* sorozatot is ismertetni.

Jelenleg még mindössze két önálló regényem látott napvilágot, de véleményeim szerint ez a szám majd még bővülni fog. A megjelent írásaimról mesélek ebben a sorozatban, amelynek elolvasását olyanoknak

Bevezető

ajánlom, akik hozzám hasonló útra térnek, azon járnak, és szeretnék megjeleníteni az írásaikat, de nem tudják mire számítsanak; vagy olyan olvasóknak, akik már ismerik Gabe történetét és kíváncsiak annak születésére; illetve azoknak, akik még nem olvasták, de érdeklődnek egy írás létrejöttének teljes folyamata iránt.

A legutóbbi esetében szeretnék mindenkit felkészíteni, hogy a leírtak és elhangzottak tartalmazhatnak olyan információt, kulisszatitkot, amely árthat a történet élvezetének; gondolok itt a spoilerekre, illetve a szakértők kritikáira a személyemet illetve a könyvet illetően. Tudniillik, nincsen sem tökéletes ember, sem tökéletes történet. Ha lenne, mindenki szeretné azt; szerény véleményem szerint mindent és mindenkit a hibájával együtt kell elfogadni, annál inkább, ha nem tudunk változtatni, javítani rajta. A sorozat egyes részleteiben ezekre is rávilágítok, hiszen őszinte beszámolót olvashattok majd a könyvek megjelenéséről.

Remélem, elnyeri majd a tetszéseteket!

Jó olvasást!

the best way is just to start!



Majdnem mindegyik regényemet az a mondat ihlette, hogy „Mi lenne, ha...?”. Így jött létre a Fénypont alap gondolata is, és most eljött az ideje, hogy a Pokoli múlt angyaláról is beszéljek egy kicsit. Sajnos eme történettel kapcsolatban már nem emlékszem pontosan, hogy melyik volt az első gondolatfoslány, amiből Gabe története megszületett. Bobby és Gabe kapcsolata – aminek mivolta manapság elég „divatos” tényező a legtöbb történetben –, a nőgyűlölet ténye vagy a gyerekkori barátság erőssége az, amely megihletett? Egy biztos: kósza ötletként indult.

2018-ban, azt követően hogy a női regénypályázat díjkiosztásán átvettem a könyvcsomagot, a főszerkesztő tanácsára szorgalmasan olvasni kezdtem, elsősorban az Atlantic Press Kiadó által kiadott könyvekből. A csomag tartalmazta az első helyezett, Ákody Zsuzsa Lélekrablók című művét is. Ez volt az a könyv, amelyiket akkor olvastam, amikor nekikezdttem



a Pokoli múlt angyala írásának. Zsuzsa könyvében ábrázolt egyik főhős egy gyermekkori lelki trauma hatása alatt élte az életét. Kislány korában megerőszakolták, de felnőttként már nem emlékezett a történetekre, amelyek a tudatalattijából befolyásolták cselekedeteit, döntéseit. Akadt még a női remekírók sorozatból is pár könyv, amelyek befolyásolhatták az általam leírtakat. Azok mellett még Dézsi Desirée Hagyjátok repülni az íbiszeket! című írása hagyott nyomot, amely a szerzőnő nevével járult hozzá az egyik karakterem megformálásához és háttéréhez.



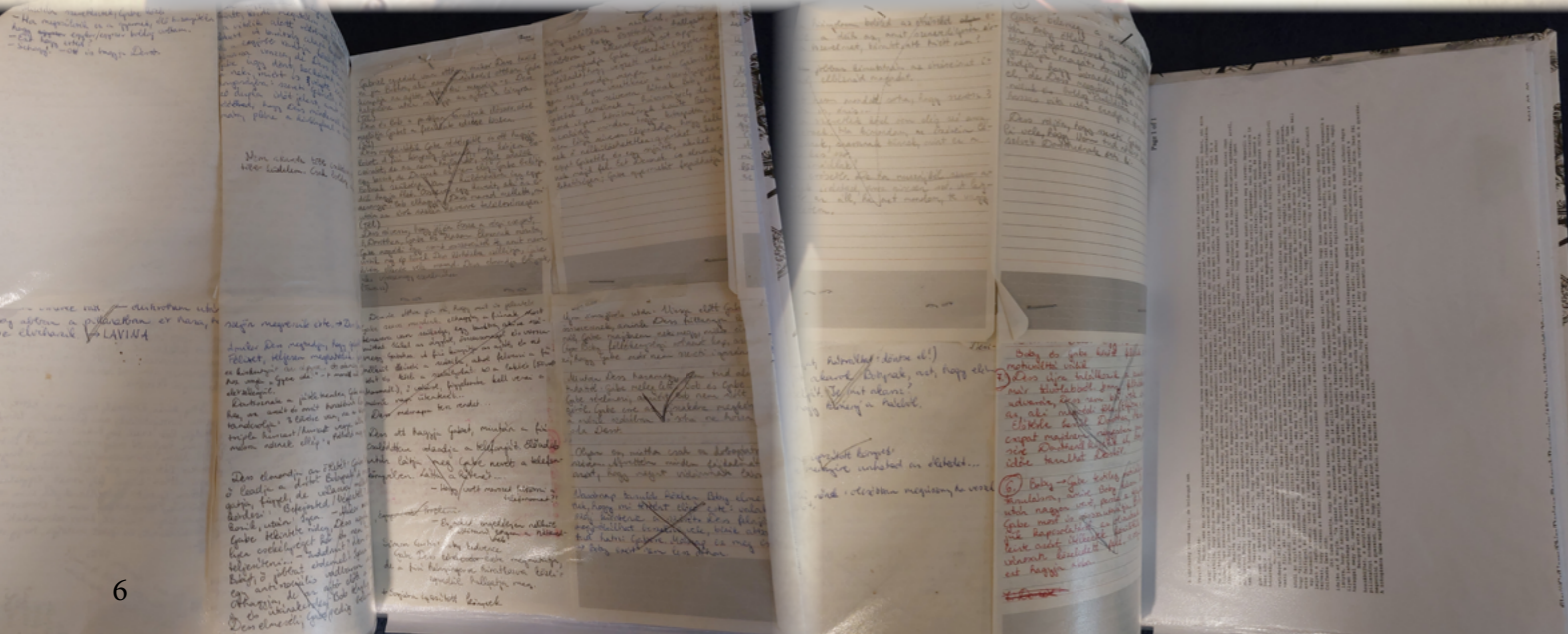
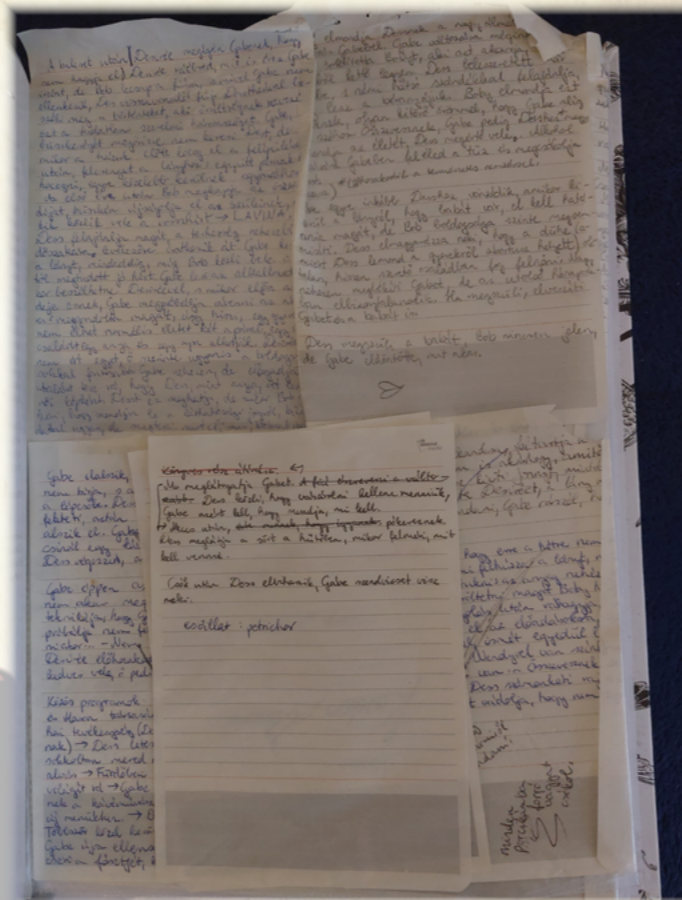
Bobby és Gabe kapcsolatát illetően elővettem néhány olyan regényt, amely érintette a témát. Nem különösebben tulajdonítottam jelentőséget a hetero- és a homoszexuális kapcsolat közötti különbségeknek, elvégre két ember viszonya minden esetben a bizalmon, a tiszteleten és a szereteten alapul, mégis úgy döntöttem, olvasok néhány ezzel kapcsolatos modern irodalmat. Így bukkantam rá a Bookberry Kiadóra, amely kifejezetten ilyen, illetve ehhez köthető kiadványokat jelenít meg. Haydn Moore Csendkirály című művét csak azért is kivégeztem, mert a vakság leírása után a siketségről olvasni érdekesnek bizonyult; azt követte Becca Prior Festett testek sorozata. Itt hasalt el a „kutatómunkám”, ugyanis a harmadik kötetnél lettem a sorozatot, mert rájöttem, hogy ha ezt olvasom, akkor nem tudok írni. Sosem tapasztaltam korábban olyasmit, hogy egy műgátolta volna az ihletemet. Nem volt rossz könyv – a maga fanatizmusos mindenki-mindenkivel kapcsolatsorozat módján igenis jó írás, de nekem nem erre volt szükségem. Ezt követően pár hétig pihentem. Az idő alatt

Egy ötlet és könyvek

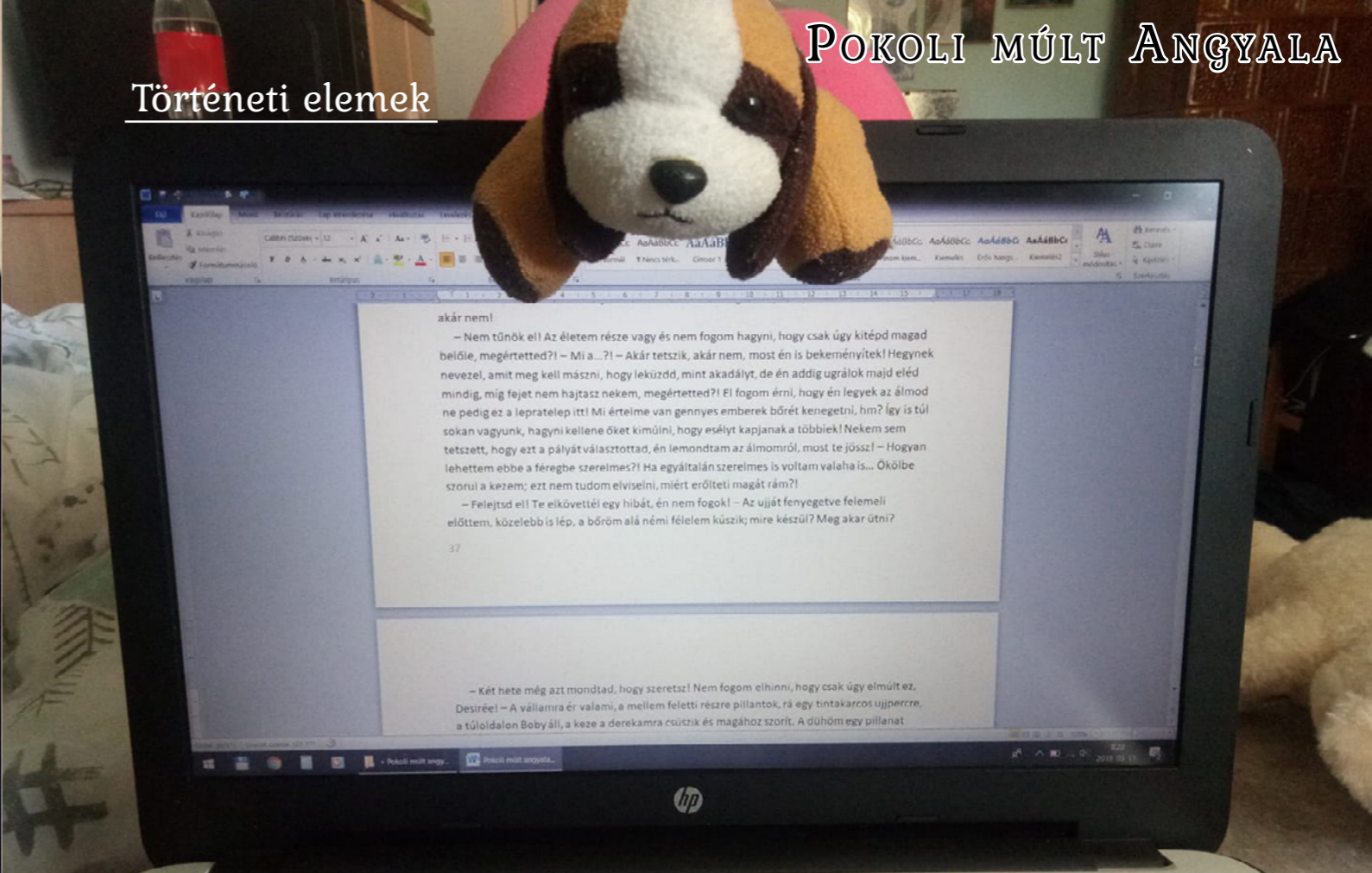
nem írtam. Amikor ismét nekiültem, oldalakat töröltem ki, mert laposnak éreztem a párbeszédet és a leírásokat. Eztán néhány jobb minőségű könyv után – HIM (Ez a srác) – újult erőre kapva fejeztem be a regényt.

A Fényponttal ellentétben ezt a történetet laptopon írtam végig, így néhány jegyzeten kívül nincsen kézzel fogható bizonyítéka a regény megszületésének folyamatára. Akkortájt kezdtem el jegyzeteket készíteni, amikor a Pokoli múlt angyala felénél jártam, ezeket gyűrött, számárfüles módon „beleszerkesztetem” egy mappába – merthogy a jegyzeteim csak így fértek bele.

Korábban egyértelműen improvizálva alkottam, ahogy a Fénypontról is olvashattátok, ám Gabriel történetéhez már időrendi jegyzeteket, cselekményvázatot és motivációtérképet alkalmaztam. Ennek köszönhetően a karaktereim háttere sokkal kidolgozottabb lett, elértem, hogy előbbnek tűnjenek és hogy magam is jobban beléjük szeressem.



Történeti elemek



Ha már a karakterek életszerűségéről és szerethetőségéről beszélünk, térjünk is rá a szereplőkre. Figyelmeztetés azok számára, akik nem olvasták a regényt: *spoileres* tartalom következik!

A regény főhősnője a francia származású Desirée Chevalier a családjával még kisgyermekkorában költözött Colfaxba. Itt ismerte meg a gyerekkori barátait, köztük Gabrielt és Dorotheát is. Ahogy teltek az évek, egy igen ambíciózus nő cseperedett belőle, aki arra akarja feltenni az életét, hogy mint orvos segítsen másokon, így amikor a szülei által kitagadott Boby Seyon arra kéri, hogy korrepetálja, némi vonakodás után igent mond. Idő közben kiderül, hogy Boby nem akárkivel lakik együtt: a régen imádnivaló Gabriel Artmensonnal, aki fiatal felnőtt korára egy manipulatív, nőgyűlölő és arrogáns emberré vált. A lányban felelevenednek a régi emlékek, és mindent megtesz azért, hogy Gabe-et emlékeztesse a gyerekkorukra és barátságukra. A történet végén bár si-

Történeti elemek

kerrel jár, azzal hogy belemártotta magát a két fiú kapcsolatába, súlyos következmény-lavinát indít el, amely tragédiába torkollik.

Pár szó a főszereplők elnevezéséről: Desirée nevét, hátterét és származását, ezzel a különleges megbélyegzést, mint korábban is említettem Dézsi Desirée írói neve ihlette. Gabe, aki a nevét az akkori kedvenc férfinevem után (Gábrriel) és az „art”, mint művészet, illetve a „men” és „son” mint férfi és fiúgyermek angol szavakból vegyítve kapta. Aki ismeri a történetet, tudja róla, hogy mennyire szerette az apját és hogy baristaként a kávéművészetből él. Bobby Seyon a kisfiús bája miatt kapta a becézést, a Seyon név egy random, keresztnévhez illő vezetéknev utáni kutatás eredménye. Régen egymás után írtam a betűket, így váltak névvé, de erről a Fénypont szerkesztése után leszoktam. (A Fénypont esetében a cirkuszigazgatót Carlos Morummy-nak hívták, ám ilyen angol vezetéknev nem volt és szóltak is érte a kiadónál, ezért lett McFerrer. Ezt a hibát nem akartam újra elkövetni.) A történetben fontos szerepet tölt még be Dorothea, aki a Doris becézés miatt kapta ezt a nevet, egy „tetszik ez a megszólítás” fellángolásom miatt. Őt gyakran használtam a történet során a szócsövekként.

A tacomai helyszín utáni kutatómunkámat, terepszemlémet a fejlett technikának hála a Google Maps-szel végeztem, illetve a fellelt valós épületek, létesítmények weboldalain tájékozódtam, de természetesen kreáltam fiktív helyszíneket is, például Desirée szálláshelyét és azt a kávézót is, ahol Gabriel dolgozik. Ezzel szemben Colfaxot már teljesen a fantáziámra bízom.

Történeti elemek

Azt a kisvárosi községet teremtettem meg benne, amelyben én is felnőttem és amit láttam magam körül. Ennek köszönhetőek a játszótéri visszaemlékezések, a családi hagyományok, ünnepek, illetve a karácsonyi vásár és bál is (ez utóbbi valós alapokon nyugszik, ugyanis Colfaxban van efféle hagyomány).

A történetbe az életem egyik foszlányából is jutott; Tubifex – az akvaristák tudhatják, hogy ez a csővájó féreg másik neve – úgy szerepelt ebben a regényben, mint Félix, Desirée plüссе. Tubit még mamám volt élettársától kaptam mikulásra; ha meg kellene neveznem egy olyan játékot, amitől soha életemben nem válnék meg, akkor az ez lenne. Nagyon sok élményem fűződik hozzá; az unokatestvéreimmel való játékból és a panelházi gyerekhad közös játszótéri játékaiból is merítettem, illetve a kutyusom nevére visszatérve a keresztapám akváriuma és annak elhelyezkedése is megjelenik abban a tacomai lakásban, ahol Desirée kibéreli a szobáját.



A kávé szeretete mindig is körbevett a családomnak köszönhetően; magam is szeretem az illatát, ízét, ugyanakkor a hatása miatt nem válhat belőlem büszke kávéfüggő. Ennek ellenére a regény megírása közben több helyre is ellátogattam, ahol baristakávé után érdeklődtem.

Történeti elemek

Ilyen volt a békési Omnia, illetve a békéscsabai Frei Café. Ezeken a helyeken szerencsémre akadt olyan alkalmazott, aki kapott baristaképzést, s távolról bár, de figyelemmel kísérhettem, hogyan dolgozik. Természetesen ezeken az alkalmakon nemigen jutottam különlegesebb ih-



letforráshoz, hiszen a felöntés a legtöbb esetben hullámba vesző szívforma volt, így maradtak a Youtube-on fellelt videók, netes képek, na meg magam is kiötlöttem fantáziakávékat, mint a Kacsalád vagy a Kedvenc.



A Pokoli múlt angyala több pszichológiai válságot is bemutat a főszereplőkön keresztül. Mindegyik karakter elég meredek személyiségfejlődésen megy keresztül, de ez leginkább Gabrielre igaz. A fiú a múltjában mindent megtett, hogy boldoggá tegye a szeretteit, azért élt, hogy másoknak örömet szerezzen még akkor is, ha az a saját érdekeivel való felhagyással, a számára fontos dolgokról való lemondással járt. Az élet több ízben hatalmas pofonnal büntette az önzetlen nagylelkűségét, míg nem bekövetkezett egyfajta törés a lelkében, és onnantól kezdve mindenkit, akivel fájdalmának forrását azonosítani



tudta, elutasított. Bobby kivételt képzett ezalól. Ő az a fajta ember, aki

Történeti elemek

az elfogadásért küzd. A coming out után a szülei kitagadták, a nővére vigyázott rá, ám a családi nyomás a lány szeretetét is megrendítette. Bobby Gabe mellett talált menedéket a kirekesztettség elől, így a két fiú egymás sebeit borogatva próbált talpra állni. Gabe úgy, hogy kiélhette szeretethiányát abban, hogy támaszt nyújthatott Bobynak, ezzel fontosnak érezve magát valaki életében, míg Bobby az orvosi diplomával járó tisztelettel akart bizonyítani a családjának, ezzel visszanyerve a megbecsülését és szeretetüket. A tanulásban az ambíciózus Desirée segítette, aki nemmellesleg a megtört Gabe gyűlöletének tökéletes alanya.

Ezzel az alapkoncepcióval kezdtem el a Pokoli múlt angyala írását.



Megjelenés

Még a Fénypont kiadásával kapcsolatos egyeztetéskor a kiadó azt írta az egyik e-mailben, hogy szívesen megnézik más írásaimat is, tehát a Pokoli múlt Angyalát – jó naivan – már kiadásra írtam.

Az első sorok legépelésekor kimondottan büszke voltam magamra, mivel sokkal letisztultabbnak éreztem a korábbi írásaimhoz képest; ezt betudtam annak, hogy olyan könyvet olvasok, amely tényleg azért jelent meg, mert méltó volt rá, nem a név vagy a pénz miatt. Másrészt azért is örültem meg a szemmel látható fejlődésemnek, mert a szerkesztőség azt írta vissza, hogy „jobban átgondolt, szerkesztett és stilizált” szöveget várnak. Úgy éreztem, hogy ezúttal megütöm azt a mércét.

Azt követően, hogy leírtam az utolsó sorokat, nekiláttam újraolvasni. Az első átdolgozás vette kezdetét; a regény olvastatta magát, hamar a végére értem, a hibákat javítottam, és elégedetten hátradőlve, 2019. június 7-én elküldtem az Atlantic Press Kiadónak. Mindeközben zajlott a Fénypont kiadása, megjelenése.

Hosszú várakozás után végül a szerkesztőség visszaírt:

Akkoriban letörtem, mert bár az alap történet valóban nevezhető klisének, úgy véltem, hogy az a trauma, amelyet Gabe átélt, és az a kitartás, amivel Desirée azért dolgozott, hogy kigyógyítsa barátját a társadalmilag elfogadhatatlan hozzáállásából, ad némi „egyedi pluszt” a történethez.

Azt követően, hogy az Atlantic Press lemondott a regényről nyugodt szívvel küldhettem bárhová – bár a kiadói szerződés a Fénypont folytatásaira vonatkozott, a mai napig nekik küldöm először a kész kézirataimat, nehogy baj legyen belőle –, így került a képbe a GARBO Könyvek.

Az új regényed témája, bevallom, legalább 50 pályázatban szerepelt valamilyen variációban, de sem a másságban, sem az amerikai ifjúság általad leírt sztorijában semmi különlegeset nem kapunk ahhoz, hogy rizikót vállaljunk a kiadásával, hiszen tucatjával jelenik meg hasonló, és száz amerikai filmben láttunk már hasonlót, ezért nem is tudnánk neki marketinget sem csinálni, mert mire hivatkoznánk...?!

Szóval, bármennyire is sajnáljuk, nem foglalkozunk az új kéziratoddal.

Azért, ne omolj össze. Lehet, hogy valamelyik másik kiadó ráharap.

Megjelenés

Máté Gabriellával leveleztem ez ügyben, aki elolvasta a Pokoli múlt Angyalát és véleményezte, és javítási szempontokat is tanácsolt. Végül, mivel ennél a kiadónál árajánlatot adtak, nem vágtam bele a kiadásba. Akkoriban még nem engedhettem meg magamnak, hogy többszáz ezres ráfizetéssel – terjesztési támogatással még többért – a tartalékaimhoz nyúljak. A befektetés megtérülésében is kételkedtem.

Ezt követően bukkantam rá a Trivium Egyesület Szemináriumára. Az általuk meghirdetett novellapályázat nyertesei – tandíj fejébe – bekerülhettek egy írói képzésre, amelynek három szintje volt. – Én erre a Bundaya bújta angyalt küldtem el, ami korábban kiemelkedően teljesített a Tóth Melanzs pályázatán. A díjkiosztáson a Jókai Színház színésznője olvasta fel a novellámat közönség előtt. – A mentorom nagyszerű tanácsokkal és logikus, követhető és értelmezhető javításokkal látott el mind a három szinten. A tananyag, amit megkaptam tanulságos volt, s a javaslatok alapján az egész regényt átírtam; példának okáért a nézőpontot E/1-ről E/3-ra. Minden héten fejezetekkel dolgoztunk; elküldtem egyet, azt a mentorom véleményezte, javaslatokat tett rá és javította. A kurzus végére azt mondta, hogy sokat fejlődött a történet is és az írásom is.

A harmadik szintet is sikeresen teljesítettem, és végül több különdíjas mű között a Pokoli múlt angyalát is kiválasztották e-könyves megjelenésre. A tanultak alapján átjavított kéziratot elküldtem a Trivium Egyesületnek, hogy a szerkesztőik – a mentorom és a főszerkesztő – átnézhessék, javíthassák és betördelhessék e-könyves kiadványnak. Amíg zajlottak a munkálatok, megkértem az egyik kedves ismerősömet, Kol-

Kedves Lillán!

Befejeztem a kéziratot, - és fontos, hogy mikor letettem, olyan érzésem volt, hogy jó, érdemes volt elolvasni! Gratulálók!!! :)

A javítani valókról igazából már írtam, ebben nem volt változás. Több olyan rész van még benne, ahol túl sokáig "filózik" valaki többször körüljárva ugyanazt a gondolatot, de a történet felélenk, feszeseedik.

Egyetlen részt emelnék még ki, ez számomra kicsit "idegen" volt az illető személyiségétől. Mikor már Gabe is tudja, hogy gyermeket vár Desirée, és sürgeti Bob-ot, hogy költözzön el tőle. Már előtte is többször túl durva, közönséges, stb... de itt, tőle idegen módon beszél Bobbal. A szeretet teljesen hiányzik belőle, és ez valahogy indokolatlan. Néhány sorral van szó, de esetleg érdemes lenne kicsit lágyítani.

Javasolható a kiadása, - szerintem ebben az esetben a szerkesztővel meg kellene beszélni a kéziratnak ezt a kis "betegségét", hogy figyeljen rá :) Van olyan kiadó, akit már megkeresett?

Szépséges napot,

Gabriella

Megjelenés

lár-Tóth Zsuzsannát, hogy készítsen a könyvhez borítót, amely végül a jelenlegi sorozatrész fedőlapjává vált.

2021-re tervezték a megjelenést, végül több hónapos csúszással 2022 elején publikálták a művet. Ennek háttérében az írás javításának nehezítő körülményei álltak. Személy szerint én az új gyermekvédelmi törvény miatt aggódtam, hiszen a témát tekintve nem volt ideális a megjelenés időzítése; ezt végül úgy oldották meg, hogy korhatár feltüntetést kapott a borító.

Az Atlantic Press-szel ellentétben, a Trivium Egyesület nem küldte vissza a javított formátumot, hogy én is átnézhessem; a mű tördelésre, majd a teljesítőkhöz került. Nagyjából ezzel együtt kaptam meg e-mailben a végleges e-pub formátumot is. Izgatottan kezdtem bele az olvasásába, ám ahogy haladtam oldalról oldalra, hiába volt az én történetem, hiába ismertem fel benne azokat a sorokat, amelyeket leírtam, minden fejezet után elkeseredtem. Nem igazán volt olyan, ahol ne botlottam volna hibába. Ezeket kijelöltem, és némi vonakodás után elküldtem a mentoromnak azzal a kérdéssel, hogy ki lehet-e még javítani. Ő továbbította a főszerkesztőnek, de mivel terjesztésre került az írás, már nem volt mit tenni.

Elismerem, én is hagytam benne pár hibát, ami a figyelmetlenségből ragadt ott, hisz emberek vagyunk, hibázhatunk, de miután összehasonlítottam a kéziratot a szerkesztettel, feltűnt, hogy újak is sorakoztak benne a javítások mentén. A szöveggondozástól azt várja az ember, hogy a szakértők átnézik, és felkészítik a regényt a kiadásra, hogy a lehető legkevesebb hiba maradjon benne, és az olvasó örömét lelje a



Megjelenés

soraiban. – Hiszen erre szolgál az egész előkészítő folyamat – ami igaz is, hiszen itt is voltak zseniális részek, amelyek nem az én tollamból születtek, és jobban beleillettek a jelenetbe (pl.: egy párbeszéd átírása után), mint az eredeti. Ám ebben az esetben mégis helytálló azt mondani, hogy nem megfelelő minőségben került az olvasók kezébe. Az e-könyves formátum, amelyben piacra került a könyvem sem érdemelte volna meg ezt. A mentoromnak el is mondtam, hogy csalódásként ért ez a végkifejlett, hiszen az olvasók fizetnek ezért a könyvért, és bár a történeten nem változtatnak az esztétikai betegségek, az olvasás élményén igen, ahogy azon is, hogy a munka silány minőségét mutatják, ami a szerzőjére vet rossz fényt, mivel az olvasók jelentős része nincsen tisztában a kiadási folyamatokkal.

Biztosra veszem, hogy a mentorom támadásnak, bírálásnak vélte az üzenetemet. Elmondta, hogy ő ajánlotta kiadásra az írást – mivel látta a törekvésemet és fejlődésemet a szemináriumon –, de utólag megbánta. Ugyanezen a véleményen voltam én is.

Tapasztalat

Abban reménykedtem, hogy engem is bevonnak a javításba, ahogy a Fénypontnál tapasztaltam, de erre nem került sor, ráadásul azt is megkaptam „vigasztalásként”: „Megbocsáss, de az az olvasóréteg, amelyiknek az ilyen regények szólnak, picikét igénytelen. Nekik nem a mondat-szerkezetek, a szórendek és az esetleges elírások a fontosak (fogalmuk sincs róluk), hanem a történet. A te regényed is sikert fog aratni, mert jó néhányan szeretik az ilyen történeteket.”

Jobbá akartam válni annál, mintsem hogy ezt gondolják arról az emberről, aki szereti a történetemet. Mindenki azt a könyvet olvassa, amelyik érdekli; ennek semmi köze a műveltséghez vagy igényességhez. Ez pusztán érdeklődési kör kérdése. Van, aki önmaga fejlesztéséért olvas; van, aki számára ez az énidő, a lazítás, szórakozás. Az én regényeim az utóbbikat szolgálják. Ettől senki sem válik „igénytelenné”.

A mentoromnak ugyanakkor abban igaza volt, hogy a történet az elsődleges, minden más – a csomagolás, a kiszereles, a küllem – csak másodlagos. Három-négy év múltán, az ember szívesen visszaemlékszik egy jó könyvre. Van, hogy a borítóról is, címéről is megfeledkezett, de a történetet az elejétől a végéig még mindig kívülről fűjja.

A könyvekben többek között az a jó, hogy elsősorban nem a betűk és nyelvtan szeretete miatt olvas az ember, hanem mert első ősünk óta lételemünk a történetmesélés és annak hallgatása, gondoljunk csak a barlangrajzokra. Manapság ez kinőtte magát, az író ír, az olvasó olvas, és nem kell kőodvakba látogatnunk annak érdekében, hogy felelevenítsünk egy-egy történetet. Csak le kell emelni a polcról, találni egy kényelmes pozíciót valami nyugalmas, csendes helyen, és ki kell nyitni a könyvet; onnantól kezdve pedig csak a fantáziánkon múlik minden.

És ezt olvastad már?

